

vet, hvor Husenes Skygger allerede var bleven lange. Fuldt be-
lyst af Aftenskæret stod den gamle Voldmølle derovre paa sin
Fæstningsstump, hvor den ligesom med aaben Favn hilste Solen
i dens Nedgang.

„Du har Ret,“ sagde Jakobe tungt efter en ny Tavshed. „Borte
er borte! . . . Sig mig blot, har du noget imod ved Lejlighed at
lade mig læse nogle af din Moders gamle Breve til dig? Vi har
jo saa sjelden talt om din Familje; men jeg føler det som et Savn
ikke at vide mere, navnlig om dine Forældre, end jeg gør.“

Per lod først, som om han overhørte Spørgsmaalet. Da hun
gentog det, sagde han kort:

„Jeg har ingen Breve.“

„Nej, jeg ved jo godt, at du ikke i de senere Aar har staaet
i Brevveksling med din Familje; men jeg tænker paa Fortiden,
paa de første Aar, du var i København. Dengang skrev jo i al
Fald din Moder undertiden til dig, har du sagt. Og det er de
Breve, jeg saa gerne engang vilde have Lov til at læse sammen
med dig.“

„Det kan du ikke, . . . for jeg har dem ikke.“

„Hvor er de da?“

„Hvor de er? Jeg brændte dem, naar jeg havde læst dem.“

„Aa, Per — hvor kunde du —“

Hun fik ikke talt ud. Per havde taget sit Lommetørklæde
frem og tørrede sig ned over Ansigtet dermed, som om han var
bleven varm. Men hun havde set noget vaadt blinke i hans
Øjenhaar og forstod, at han var kommen til at græde og vilde
skjule det.

Hendes første Indskydelse var den at gaa hen til ham og
slaa Armene om hans Hals. Men hendes Forstand og Erfaring
sagde hende betids, at hun ikke skulde gøre det men lade, som
om hun ingenting havde set, og hun blev siddende ganske stille,
indtil Per af sig selv forlod Vinduet. Saa gik hun hen og tog
ham under Armen. Og i nogen Tid gik de nu tavse frem og til-
bage paa Gulvet.

Ak ja, hun følte det godt, hun var i denne Tid kun daarligt
skikket til at bringe andre Trøst. Hun var selv saa usikker, saa